

Minningarorð um Jákup Pauli Jensen, Sørvági

Góði Jákup Pauli.

Det var med stor sorg, at jeg modtog beskeden om, at du ikke længere var i blandt os. Det gik bare så hurtigt. Du afmønstrede skib i Hirtshals den 25 september. Gik bort den 5. november 2013. Det har været meget svært for mig at forholde mig til. Jeg fik beskeden om at du var syg på en ferie i Tyrkiet. Da var du allerede kommet til Rigshospitalet. Jeg havde sådan håbet, at jeg kunne nå at hilse på dig før du rejste tilbage til Færøerne, men sådan skulle det ikke være. Den 8 november bliver du stedt til hvile. Den dag havde jeg haft lige så mange dag på, jord som du fik. Du var tre dage ældre end mig.

Igennem hele livet har vi haft et venskab. Det har været tættere til tider og så mindre løst, hvilket jeg må påtage mig ansvaret for, idet jeg flyttede fra Færøerne og ikke har været særlig flittig at besøge øerne, især lige efter jeg flyttede. Vigik i skole sammen i Sørvágs skole. Vi legede en del sammen. I teenage årene kørte vi biltúrar sammen, som man gjorde dengang. Vi startede begge vores arbejdsliv inden for fiskeriet i Grønland, hvor vi var stationeret på hver sin plads, hvor færinger havde bygget deres egne skure, som de boede i om sommeren og drev fiskeri fra land med småbåde. Vintrene tilbragte vi i Sørvág, hvor vi var meget sammen. Du købte meget tidligt en bil "den gule bil". I den havde vi mange ture sammen imellem Sørvág og Sandavág.

Vi sejlede også sammen med trawleren Brandur Sigmundarson. Det var en

rigtig spændende tid, som vi sidenhen da vi mødtes, har talt meget om. Vi var en tur til Grønland sammen og en tur til New Foundland. Det var din far der skaffede mig jobbet på Brandur Sigmundarson. Jeg husker især en periode, hvor vi var i New Foundland. Din far var blevet syg, og han skulle hjem. En af de andre færøske trawlere skulle ind til St. John og så havde man fundet ud af, at din far skulle over på den anden trawler, og siden flyves hjem til Færøerne. Vejret var meget fint den dag. Det blev gjort på følgende måde: Imellem tovene blev Brandur Sigmundarson lagt stille og vi to sammen med din far blev sat ud i redningsbåden. Brandur Sigmundarson trawlede videre og den anden trawler kom over til os og tog din far med sig. Derefter lå vi mutters alene på det åbne hav og ventede det meste af en eftermiddag, til vores trawler havde tid til at hente os igen. Ved nærmere eftertanke så kan jeg ikke rigtig huske, hvad der blev gjort ved din far efter han havde været på sygehuset i St. John. Men det ændrer ikke på det essentielle, at vi to lå og flød mutters alene i redningsbåden på det åbne hav det meste af en eftermiddag. Der var ikke grund til panik. Vi vidste, at vi ville blive fisket op igen, når skipper havde tid til det.

På Brandur Sigmundarson. Vi var inde i St John og fik udstyr og også post. Jeg har skrevet om vores biltúrar og der kom også kvinder med. Du havde skrevet et brev til mig, som skulle komme fra en dame jeg havde siddet lidt tæt på i bilen. Jeg var lidt

overrasket men accepterede brevet og lagde mig ind i køjen og læste det. Du havde virkelig brugt din fantasi. Din håndskrift var virkelig pæn. Jeg var hoppet på limpinden. Du sad udenfor og grinede. Jeg mistænkte aldrig dig for at have skrevet det. I løbet af dagen gik du til bekendelse, og jeg sagde bare "ná", og alle fik sig en griner.

I min første tid som ude-sejlende styrmand først i 70'erne brevvekslede vi sammen. Det var meget rart at høre nyt hjemmefra, især fra din nydelige håndskrift.

Jeg mindes også, da du boede i huset neden for dine svigerforældre. Der var vi mange sammen, og det skete, at jeg overnattede på bænken i køkkenet. Jeg husker især pandekagerne, og at jeg kom om morgenen medbringende rundstykker fra Valdmær.

Senere flyttede du til Torshavn, hvor du begyndte at studere styrmandsfaget. Jeg var tit på besøg i jeres kælderlejlighed. Jeg husker, vi spiste ræst kjøt om aftenen, da din ældste datter var blevet født om dagen. Jeg blev også fadder (gubbi) til din søn.

Jeg vil da ærligt indrømme, at jeg glemte Færøerne fra 1976 og ca. 18 år frem. Da hørte vi ikke meget til hinanden i en årrække. Men sådan var det. Det kan man ikke lave om på.

Man kan ikke skrive om dig Pauli uden at mindes dit liv som "havnafúti" i Sørvág. Du var et meget socialt menneske. Du elskede at have folk rundt om dig. Den imødekommethed fra din side blev også gengældt fra den anden side. Det bar al den trafik forbi havnekontoret et

tydeligt bevis på. Jeg var flere gange på havnekontoret og drak kaffe, og der kom mange forbi. Det var en fast rytme for mit vedkommende, når jeg var i Færøerne, at jeg gik morgentur, som inkluderede et besøg på havnekontoret til kaffe.

Sidste gang vi var sammen, var i efteråret 2011. Vi mødtes et par gange ved den lejlighed. Andrea, dig, mig og Hjørdis. Men det allersidste møde, var der kun os to. Vi kørte en tur til Gásadal med din bil. En ting kan jeg slå fast. Vi kom meget rundt om det hele, når vi mødtes. Der var rigtig megen nostalgi. En gang jeg var kommet til Færøerne, så ringede jeg til dig umiddelbart efter vi var ankommet. Du svarede: "Hvad siger du er du kommet?" Der gik ikke mere end 20 minutter, så sad vi og talte sammen ved min mors køkkenbord. Vedlagte foto referer til det møde. Det var i sommeren 2005.

Kære Pauli. Jeg kommer til at savne dig rigtig meget, selv om der er lidt stor afstand imellem vores boliger, og vi ikke har gjort så meget ud af at ses, som vi måske kunne, i den sidste tid. Det er en rigtig grim følelse at fornemme, at jeg aldrig skal tale med dig mere, men det må jeg lære at acceptere. Størst er savnet hos din familie, Andrea og dine børn og børnebørn, din mor og dine søskende. Jeg har kun et ønske til dem, og det er, at det lykkes dem at komme videre bedst muligt, men jeg ved, det bliver svært.

Hvil i fred kære Pauli.

Vennen din
Josvein Michelsen

var komin til heilt aðra verð, sum man ikki hevði sæð fyrr, har hoyrði man væl neytini sum stóðu í fjósinum, tí tað var bara ein veggur við breiðun fjalum fyri, so hettar vandi eg meg við, Eina kettu høvdu tey eisini, og ein hund, sum lá í bóli undir bonkinum. Bonkarendin varð kallaður abbasa krókur. Í einum húsi við síðuna av stóð ein hestur, sum kallaðist Brúni. Jens Ludvík brúkti hestin við vogni. til at koyra gras í brunnin Mær dámdi væl at fylla vognin, og tá vit so komu til brunnin bað Jens Ludvík meg fara í brunnin at traðka grasið niður, so tað bleiv fastari úti við veggin. Hetta helt eg vera sera stuttligt. Jens Ludvík og Leonia høvdu gott tol við mær. Tá kvøldið kom, og vit vóru lidnir at fylla brunn, bað hann meg fara eftir neytunum, sum lógu uppi í trøðni. Her lærði eg at fáast við el-hegnið, sum eg ikki hevði sæð fyrr. Hann segði altíð: "gev tær góða tíð at ganga oman, so neytini kunnu fáa sær at eta á veg oman í bygðina". Hann visti, at eg fór spakuliga um, og var tolin við neytini. Ein gjørdist góður við hesu

kriatúrini, ja, eg bleiv væl við hesa vøkru bygðina og tey, sum eg kom saman við. Her sá eg, at eg kom at trívast í millum byðarfólki. At arbeiða saman við eldri fólki, sum ikki høvdu so nógvan skund, hevur gjørt meg so frægan, sum eg eri í dag.

Stórhúsfólkini vóru góð við meg. Leonia vaskaði skúlan og áðrenn oljufýring kom, kykaði hon hvønn morgun, so at tað var heitt hjá børnum og lærara at koma í skúla. Eisini hevði hon sunnudagsskúla í fleiri ár. Annars stákaðist hon inni, og henni dámdi sera væl at hava bandupptakaran frá við góðun, gomlum norskun fólkamusikki. So við og við kom eg eisini at dáma hendan musikkin. Jú, tað var stak hugnaligt at vera saman við teimum, og í Stórhús kom ofta nógv fólk inn at heilsa uppa hjúnini, bæði føroyingar og útlendingar. Tá gekk prátið bæði um leyst og fast.

Áðrenn eg endi hesa hugleiðing, vil eg nevna Klæmint á Fjallinum av Skarvanesi. Hann hjálpti okkum nógv at koyra gras til brunnin, tá ið á stóð. Hesturin bleiv gamal, og tá eingin hestur var meira, fingi vit Klæmint at koyra. Hann hevði ein lítlan bil við last og var ein sera fittur maður at koma saman við, prátaði nógv, og visti eisini nógv at fortelja.

Nú eru bæði Jens Ludvík og Klæmint farnir, friður veri við minninum um teir báðar.

Eg vil enda hesa hugleiðing við 2. versni úr Mær halda Harrans hendur, sum er ein sálmur, sum Leoniu dámdi so væl.

*Mær halda Harrans hendur,
hvat so skal møta mær,
hvørt vikur ella vendir,
er Harri mín mær nær.
Um so í sorgar dali
tað veit mær illa við,
úr himna høga sali
hann vil mær veita lið*

Andrass Jacobsen,
Haraldssund

